

ЧИЯ СОРОЧКА БЛИЖЧЕ ДО ТІЛА: СВОЯ ЧИ ЧУЖА?

Останнім часом оренда земельних паїв набуває нового змісту. В аграрному секторі району почали з'являтися іноземні інвестори. Думками з цього приводу ділиться директор ПСП «Рідна земля» Петро Гнатович Яковчук.

Кажуть, що прихід інвесторів має внести позитивний імпульс у роботу аграрного сектора району. Із подібним твердженням можу погодитися частково. У мене виникає інше, теж, до речі, актуальне у даний час запитання: а держава, влада на місцях підтримують місцевого сільгоспвиробника, щоб ми працювали в рівних умовах?

Так, підприємство, яке очолюю, можна віднести до розряду дрібних. Однак даємо людям роботу, сплачуємо орендну плату, відрахування до бюджетів усіх рівнів. Часто звертаються по допомогу представники установ, організації Хорупаня і райцентру. Цікаво, чи наважаться вони попросити зерно у китайців, голландців чи німців? Чи будуть надходити іноземцям із райсільгоспуправління листи із пропозиціями здати необхідну кількість зерна в місцеві регіональні ресурси?

«Підтримку» і «опіку» держави вперше довелося скуштувати ще в 2001 році, тобто на початку становлення. Весною, пригадую, керівники сільгоспідприємств зібрали в управлінні АПК і запропонували сіяти яру пшеницю. Тут же вручили зразки договорів із підприємством «Київ-Млин». Умови договору, до речі, були досить прийнятні – під час живих у виробників повинні були закупити зерно по 730 гривень за тону. Після нескладних підрахунків вирішив, як то кажуть, піти на контакт. Підписав договір, узяв у банку 80 тисяч гривень кредиту і в оптимальні строки посіяв доведені планом з району 80 га ярої пшениці. Настали жнива, «Київ-Млин» ярої пшениці не купив, а на внутрішньому ринку ціна на зерно впала із 730 до 400 гривень за тону. Час спливав, ціни не зростали, а тим часом банк справно нараховував відсотки за користування кредитом. А далі загрожували штрафи, пеня. Отож, щоб вийти зі скрути, довелося продавати худобу, техніку...

Прикладів подібної «Підтримки» і «турботи» держави про сільгоспвиробника зміг би назвати десятки. Бувало, ще до живих, як до Києва пішки, а працівники податкової вже описують поля за борги. Щоправда, тепер на цьому горизонті дещо посвітлішало, - податковий тягар ослаб. Однак не поменшало інших проблем. Ціни на пальне, добрива і засоби захисту рослин катастрофічно ростуть, швидше ніж на сільгосппродукцію. Складається враження, що під час жнив хлібороба оточують одні лише зловмисники, котрі наввипередки намагаються його ошукати, а відтак знищити, скупивши зерно за безцінь.

Постійно, особливо в період передвиборних кампаній, чуємо обіцянки політиків і державних мужів стосовно підтримки села. Проте обіцянками ситий не будеш. Потрібні рішучі кроки у подоланні кризи в аграрному секторі. У Казахстані, наприклад, такі кроки вже зробили. Президент цієї країни Нурсултан Назарбаєв, виступаючи у Верховній Раді України, повідомив, що з метою підтримки сільгоспвиробника за кошти держбюджету закуплено і передано

кожному агропідприємству по одному імпортованому зернозбиральному комбайну. Затрачені кошти за 5 років себе повністю окупили за рахунок зменшення втрат зерна під час збирання і нарощування експорту. Невже у нашій державі нікому зробити подібні розрахунки? Що ж, лічити вміють і вітчизняні «рахівники». Тільки складається враження, у них інша мета – здерти із селянина останню сорочку. Відомо, що сільгоспідприємства району, розпочинаючи свою діяльність, взяли на себе борги приватизованих колгоспів. Не минула чаша сія і ПСП «Рідна земля», котре стало не стільки правонаступником, скільки боргонаступником колишнього КСП «Вітчизна» у Хорупані. Зацитую лише один документ.

«Управління Державного казначейства у Млинівському районі повідомляє, що за ПСП «Рідна земля» станом на 21.12.2007 року рахується прострочена заборгованість по фінансовій допомозі, одержаній матеріально-технічними засобами відповідно до постанови Кабінету Міністрів України №1953 від 10.12.1998 р. в сумі 32526 грн. Дана заборгованість підтверджена графіком погашення сум заборгованостей, реструктуризованих згідно з розпорядженням КМУ від 3.04.2002 р. №186-Р та наказу головлупрсільгоспроду №37 від 17.06.2002 р. Графік затверджено мокрою печаткою та скріплено підписом начальника управління сільського господарства і продовольства Млинівської райдержадміністрації.

Згідно з графіком повернення, заборгованість підлягає поверненню по роках відповідно до Закону України №2237-111 від 18.01.2001 р., починаючи з 2004 року по 2011 рік у сумі за кожний рік 4066 грн. Відповідно Вами непогашено за 2004-2007 роки фінансової допомоги в сумі 16264 грн.»

Безперечно, борги треба віддавати. Як ти це зробиш – нікого не цікавить. Якщо вчасно не розрахуєшся – фіскальні та інші державні структури тебе вмиють «поставлять на лічильник» чи порушать кримінальну справу. Це мені неодноразово доводилося відчувати на власній шкурі. Досі вдавалося знаходити вихід із скрутних ситуацій. А що буде завтра?

Поки що за взяті в селян в оренду земельні паї підприємство розраховується. Безперечно, що інвестори, котрі прийшли в район із технікою, грошима, і, головне, без колгоспних боргів, пропонують вищу орендну плату. Спокусившись на дармовий сир, орендодавці, безперечно, розриватимуть договори з такими підприємствами, як наше. Селянам важко збагнути, що ті гроші, що їм сьогодні пропонують деякі інвестори, завтра знеціняться. Відтак рідна земля для нас усіх стане чужою.

Звісно, у кожного, хто має земельний пай, є право вибору, а у держави, влади на місцях теж є вибір: підтримати вітчизняного товаровиробника, створити йому умови для розширення виробництва, відкриття нових робочих місць чи віддати село на поталу іноземцям.